

Mødet den 5. Marts 1931.

Fraværende: Borgmesteren, Leonhard Hansen, K. Moustén og J. Perregaard.

Mødet ledes af Næstformanden H. P. Christensen.

1. (J. Nr. 14²—1930). Indenrigsministeriets Approbation paa Købekontrakt med Tømrermester Th. Pedersen angaaende et Areal ved Parkalléen.

Toges til Efterretning.

2. (J. Nr. 700—1930). Regnskab for Etatsraad Filtenborg og Hustrus Legat og Købmand S. Chr. Wærum og Hustrus Legat.

Toges til Efterretning.

3. (J. Nr. 695—1930). Sessionsplakat for 1932.

Til Sessionsudvalg valgtes Holger Eriksen, Chr. Nielsen, Stecker Christensen, Aage Jensen og J. P. N. Siig.

4. (J. Nr. 581—1930). Indstilling fra Budgetudvalget om Forhøjelse af Grundskyldspromillen efter Lov af 31. Marts 1926.

Fra Skatteinspektøren forelæa følgende Skrivelse:

»Herved undlader jeg ikke at henlede det ærede Byraads Opmærksomhed paa, at 4 Aars-Perioden for de nugældende Grundskylds- og Ejendoms skyldspromiller udløber med dette Skatteaars Udgang, og at Grundskyldspromillen herefter vil kunne forhøjes med ind-

til 1 Promille for den efterfølgende 4-aarige Periode. Dog skal det ved en eventuel Forhøjelse iagttages, at den kommunale Grundskyld og Ejendomsskyld ikke kommer til at udgøre mere end $\frac{1}{6}$ af alle de Udgifter, som efter Gennemsnittet af det sidste Tiaar i det hele har været Genstand for Ligning paa fast Ejendom og paa Personer.

Med Hensyn hertil skal jeg oplyse, at de Skatter, der kommer i Betragtning ved Gennemsnitsberegningen, er Opholdskommuneskat og Erhvervsskat for 1921—22 til 1930—31, Hus- og Grundskat for 1921—22 til 1925—26 samt Grund- og Ejendomsskyld for 1925—26 til 1930—31 hvilke Skatter for de omhandlede 10 Aar er paalignet med ialt 85.876839 Kr.

Gennemsnittet er altsaa 8.587683 Kr. og $\frac{1}{6}$ heraf udgør 1.431281 Kr., hvilket Beløb er Maksimum for Udskrivning af Ejendomsskatter i den kommende Periode.

Ved en Forhøjelse af Grundskyldspromillen med 1 Promille og en hertil svarende Forhøjelse af Ejendomsskyldspromillen, der altid skal udgøre $\frac{3}{4}$ af Grundskyldspromillen, vil man med de nugældende Vurderinger naa op paa en samlet Udskrivning i Ejendomsskatter af 1.391000 Kr., hvilket altsaa er ca. 40000 Kr. under Maksimum, og Forhøjelsen vil give en Merindtægt paa ca. 210000 Kr. aarlig.

Samtidig med Fastsættelsen af Promillerne vil der være at tage Bestemmelse om det skattefri Fradrag, der i Øjeblikket er 5000 Kr. for hver Ejendom, samt endvidere 1000 Kr. for hver Beboelseslejlighed med Køkken, som Ejendommen indeholder udover een Lejlighed.

Fradraget kan i Købstæderne variere fra 3000 til 8000 Kr., og hvis man tænker sig en Forhøjelse til Maksimum, vil dette betyde en Mindreindtægt i Ejendomsskyld paa ca. 70000 Kr.

Beslutning om Promillernes Fastsættelse samt om Fradragets Størrelse skal træffes af Byraadet i Forbindelse med Vedtagelsen af Overslaget for det første Regnskabsaar i vedkommende 4-aarige Periode, og Fradraget skal godkendes af Indenrigsministeriet.«

Budgetudvalget indstiller, at Grundskyldspromillen forhøjes med 1 ‰ samt at det skattefrie Fradrag fastsættes til 8000 Kr. — J. Chr. Møller og Holst-Knudsen forbeholder sig deres Stilling.

H. P. Christensen forelagde paa den socialdemokratiske Gruppes Vegne Forslaget og anbefalede det til Vedtagelse. Der skulde nu foretages en ny Taksation af Ejendommene, og for saa vidt denne ikke viste nogen Nedgang, vilde Forhøjelsen andrage ca. 210000 Kr., men dette Beløb gik ned til 140000 Kr. ved at forhøje det skattefrie Fradrag til 8000 Kr.

J. Chr. Møller antog, at naar Forslaget kom fra den socialdemokratiske Gruppe, var det vel paa Forhaand vedtaget. For 4 Aar siden vedtog man en saa betydelig Forhøjelse af Grundskylden, at man nok kunde have nøjedes hermed en Tid endnu. De smaa Ejendomme mærkede jo ikke Forhøjelsen meget, det vilde særlig falde paa de større Ejendomme, og det var faktisk en Prioritet, som man skød ind her, en begyndende Socialisering af Ejendommene, hvorved disse blev mindre værd. Hvad Villaer angik kunde Taleren nævne, at en Villa ved Taarbækvej til 34000 Kr.

fik et Paalæg af 47,80 Kr. og for større Villaer blev det forholdsvis mere. Antagelig vilde Flertallet henvise til Odense, som havde højere Grundskyld end Aarhus, men her var andre Forhold at tage i Betragtning, og i andre Retninger vilde Flertallet næppe bruge Odense som Forbillede. Der laa ogsaa i Forslaget en Slags Henstilling til Ejerne om at forhøje Huslejen. Taleren vilde ikke opfordre dertil, men det var i Virkeligheden den eneste Vej, ad hvilken Grundejerne kunde faa nogen Godtgørelse, og flere af de mindre Husejere havde i Forvejen svært nok ved at svare deres Afgifter. Taleren vilde fraraade at vedtage Forslaget og anbefale at stemme imod det.

Holger Eriksen anbefalede Forslaget, der vilde give en Merindtægt af 140.000 Kr. Grundskylden var en af de retfærdigste Skatter, og den kunde ikke let væltes over paa andre. Man maatte derfor beklage, at Loven var indrettet saaledes, at Afgiften ikke kunde forhøjes mere end til et vist Beløb, og ligeledes burde der kunne fradragges mere pr. Lejlighed; men det var ikke Socialdemokratiets Skyld, at Loven var saaledes. Det var ogsaa beklageligt, at man ikke var i Stand til at opkræve noget af den Grundværdistigning, der som Regel skabtes ved de offentlige Foranstaltninger, Gadeanlæg, Sporvejslinier o. lign., og som private Grundejere tog Fordelen af. Forslaget kunde derfor ikke kaldes nogen Prioritet, men en yderst ringe Godtgørelse til Samfundet, som har overladt dem Jorden. Man burde i alle Tilfælde udnytte Skatten helt og bringe den op til det Maksimum, som Loven tillader. Det skabte ikke nogen Særstilling for Aarhus, idet flere Byer laa højere; i Odense var Promillen 6,30, i Esbjerg 7,65, i Skive 7,20, i Maribo 7, og mange

Byer havde noget lignende som Aarhus. Hvis man vilde se paa, hvorledes Skatten vil virke, saa havde Fabrikant Møller jo givet Grundejerne den Idé at forhøje Huslejen. Det lod sig dog næppe gøre at forhøje denne yderligere; Taleren vilde tværtimod hævde, at man ved at forhøje Skatten paa Jorden fremmede Byggeriet; derved fremskaffedes flere Lejligheder, og Huslejen vilde da snarere gaa ned. Jordspekulanterne blev nemlig tvungen til enten at bygge eller sælge deres Jord til en rimelig Pris, og naar Bolignøden var forbi, kunde Huslejen ikke kunstigt holdes oppe. Grundejerne havde i Krigsaarene og derefter tjent store Penge paa deres Ejendomme, og det var ikke for tidligt, at de kom til at afgive en Del deraf, men det blev forøvrigt saa lidt, at det næppe kunde mærkes, og der var forhaabentlig ingen, der vilde være bekendt at forhøje deres Leje af den Grund. Der blev en væsentlig Forhøjelse for de store Forretningsejendomme inde i Byen, men disse Butikker var ogsaa lejet ud til en saadan Pris, at de kunde bære det. For de mindre Ejendomme blev det kun en Ubetydelighed, og for nogles Vedkommende blev der en Nedgang, hvilket fremgik af de Stikprøver, som var foretaget af Skattekontoret. Man saa heraf, at f. Eks. Ejendomme ved Lauge Kochs Vej og Marienlunds Allé fik en Nedgang, et Bygningskompleks som Teglgaarden med 100 Lejligheder fik en Forhøjelse af ialt 580 Kr. eller 5,80 Kr. pr. Lejlighed, og der var ikke ret mange Steder, hvor Forhøjelsen blev større. Taleren vilde anbefale Forslaget, som var fuldt retfærdigt.

P. Petersen var ikke enig med den sidste ærede Taler; men det forbavsede ikke, at Forslaget var fremkommet, for fra den Side kløede

Fingrene altid efter at faa større Skatter lagt paa Ejendomme og Grunde. Taleren skulde iøvrigt ikke komme særlig ind paa Journalist Eriksens lange politiske Foredrag. Hvis det var Meningen at gaa til denne Forhøjelse for at holde Skatteprocenten nede, kunde man selvfølgelig sige, at indirekte Skatter er godt; men naar Byrden skal lægges paa en bestemt Klasse eller Gruppe af Borgere, saa hørte Billigheden op. Grundejerne havde Byrder nok i Forvejen; det var f. Eks. dem, der betalte det meste af Vandværkets Overskud paa 200.000 Kr. Det eneste, Taleren kunde give Hr. Eriksen Ret i, var, at Skatten vanskeligt kunde lægges over paa Lejerne. Grundejerne havde før været ude i trange Tider, og de kunde komme igen, hvis Lejen faldt, men Skatten skulde nok vedblive at bestaa. Naar en Mand købte en Ejendom, hvilket vel ikke var nogen Forbrydelse, saa undersøgte han først, hvilke Skatter og Afgifter, der var paa Ejendommen, og man kunde ikke forlange, at Folk skulde regne med, at der om $\frac{1}{2}$ Aar vilde komme en Forhøjelse af Ejendomsskatten, der forringede Værdien af Ejendommen. De 140.000 Kr. var Rente af 3 Mill. Kr., som altsaa blev skubbet ind som en Hæftelse paa Ejendommene, der gik forud for alt andet. Henvisningen til Odense var storartet, for man maatte vel saa regne med, at d'Hrr. kunde regere saaledes, at man i Løbet af nogle Aar kommer ned til en Skat af 5 %, og i saa Fald skulde Taleren ikke sige noget om Ejendomsskatten. Man havde nu kun den Trøst, at det ikke var lovligt at gaa højere, og naar man nu gik til Maksimum, havde Grundejerne i hvert Fald ikke noget at takke Flertallet for.

Rasmus Rasmussen bemærkede, at Hr. Eriksens Udtalelse om, at en høj Grundskyld vilde tvinge Folk til at bygge mere, kunde tyde paa, at han ønskede et Byggekrak. Men et saadant vilde ikke mindst komme til at gaa ud over Arbejderne, og de mærkede ogsaa den forhøjede Skat i Boligforeningerne. Taleren havde hellere set, at man var gaaet den modsatte Vej og havde nedsat Grundskylden, og den vilde heller ikke give Kommunen den Merindlægt, som man regnede med. Skattebeløbet gik fra den almindelige Indtægt, hvorved altsaa den personlige Skat blev mindre, og Staten vilde miste en Del i Formueskat, men Forslaget vilde ramme haardest blandt de mange, der havde bygget Smaahuse i Byens Periferi, og hvor Kommunen havde kautioneret for Prioritetslaan; disse Folk sad i Forvejen saa haardt i det, at det vilde falde dem vanskeligt blot at betale 10 Kr. mere i Skat. Taleren vilde anbefale at stemme imod Forslaget.

J. Chr. Møller havde ved at høre Hr. Eriksens lange Tale faaet det Indtryk, at han var blevet Retsstatsmand eller Radikal, idet han talte saa ivrigt om Grundskyld og Skat paa Jord. Spørgsmaalet om Grundværdistigning havde ikke meget at gøre med det foreliggende Forslag; her drejede det sig alene om Grundskyld. Det var rigtigt, at en Del smaa Ejendomme fik en mindre Lettelse, men til Gengæld fik Villaer en betydelig Forhøjelse; de fleste af disse var bygget paa Grunde, der var købt af Kommunen, og Jorden var i Forvejen købt dyrt nok. Angaaende den af Hr. Eriksen omtalte Grundspekulation vilde Taleren gøre opmærksom paa, at omtrent al Jorden ved Aarhus ejedes af Kommunen, og for de faa private Grunde betød det ikke meget. Det kunde ikke

nytte at sige, at andre Byer ligger højere, her var Forslag om at gaa til Lovens Maksimum, og saa kunde man ikke komme højere. Forholdene paa Rigsdagen var der næppe Grund til at komme ind paa.

J. P. N. Siig udtalte, at en Ejendom ikke behøvede at være ret stor, før den vilde falde 1000 Kr. i Værdi, naar den Forhøjelse blev indført. Hr. Eriksen fremsatte den mærkelige Teori, at naar en Vare blev dyrere at fremstille, kunde den sælges billigere. Naar Jorden blev dyrere, maatte Ejendommene ogsaa blive det, og hvorledes Lejen saa skulde falde, forstod Taleren ikke; det kunde i hvert Fald kun ske ved et Krak, hvor Grundejerne tvinges til at leje ud til den Pris, der bydes dem. Man kunde vel heller ikke være sikker paa, at Skatten ikke vil berøre Huslejen. Hvis en Villa med 2 Lejligheder fik en Forhøjelse paa 50 Kr., var der vel ikke meget at sige til, at Ejeren delte denne Forhøjelse med sin Lejer. I Aarhus var der næppe megen Spekulation i Jord; det var tværtimod saaledes, at de, der ejede Jord, søgte snarest muligt at komme af med den; det var et Tab at have Grunde liggende, naar man saa paa, at en Kapital til 4 % fordobles i Løbet af 18 Aar. Kommunen forlangte i Forvejen ret stramme Priser for sine Grunde, og en Forhøjelse af Skatten vilde næppe give Folk mere Lyst til at købe Grunde til Bebyggelse.

Holger Eriksen vidste ikke, om han havde talt særlig længe; det var jo et relativt Begreb; men der maatte sikkert tales meget længere, hvis det skulde lykkes at gøre Konsul Petersen begribelig, hvad Talen var om; han savnede Kendskab til de mest elementære Begreber i Samfundslære, naar han kaldte Jordskatten en indirekte

Skat. Direkte Skatter opkrævedes efter en stigende Skala og faldt haardest paa de store Indtægter, saa det var en forholdsvis god Skat, selv om en Del væltede den over paa andre ved Forhøjelse af Priserne. Grundskatten faldt direkte paa Jorden og var vanskelig at overvælde paa andre, og derfor var de Konservative ogsaa meget kede af denne Skat. Endelig havde man indirekte Skatter, der faldt lige saa haardt paa dem, der intet tjener, som paa dem, der tjener meget, og dem var de Konservative selvfølgelig særlig glade ved. Konsul Petersen burde derfor have undladt at betegne Grundskatten som en indirekte Skat. En Mand, der vilde købe en Ejendom til Spekulation, burde vide, at Grundskylden ikke er fastlagt, men kan ændres, og hvis han ikke havde saa megen Omtanke, var der ingen Grund til at have Medlidenhed med ham. Naar Hr. Rasmussen udtalte en vis Frygt for at faa bygget for meget, saa var der vist ingen Fare derfor foreløbig, naar man saa, hvorledes en Mængde Mennesker boede i Lysthuse og daarlige Kælder- og Kvistlejligheder; men selvfølgelig vilde de Folk, der byggede i Øjeblikket, nødig have bygget mere. Ligeledes søgte Hr. Rasmussen at gøre det Kunststykke at eliminere den foreslaaede Skatteforhøjelse bort, det var den gamle Metode, men der var næppe mange, der troede derpaa, og skulde det betyde, at Staten mistede en Del i Formueskat, vilde Taleren ikke græde derover, naar man saa, hvorledes Staten væltede de Byrder, der rettelig tilkom den, over paa Kommunerne. Naar han talte om de stakkels Mennesker, der havde bygget Smaahuse ude i Periferien, saa glemte han at se paa Statistiken fra Skattekontoret, for deraf fremgik, at de fleste af disse tværtimod fik en Let-

telse, og en Mand, der alene beboede en Villa til 35.000 Kr., havde nok Raad til at betale Skatten. Taleren var ikke blevet Retsstatsmand, og der var ingen Grund for Fabrikant Møller til at mene dette, for Kravet om at beskatte Grundværdien var et gammelt socialdemokratisk Krav, og hvis Hr. Møller endnu fulgte med i de politiske Forhold, vilde han vide dette. Taleren havde ikke udtalt sig saaledes, som Hr. Siig paastod, men kun hævdet, at en forøget Grundskyld vilde tvinge Spekulanterne til at sælge Jorden billigere, saa vilde flere bygge, og naar der saaledes blev Lejligheder nok, vilde de ogsaa blive billigere. Til Hr. Siigs Eksempel angaaende Forhøjelse af Lejen vilde Taleren pege paa Statistiken, hvorefter det fremgik, at ingen Villa med 2 Lejligheder fik en Forhøjelse paa 50 Kr.; det højeste var 19 Kr. og for de fleste omkring ved 5 Kr., saa Hr. Siigs Tal var fuldstændig fri Fantasi.

H. J. Baden erindrede om, at da Grundskyldspromillen sidst blev forhøjet, fik Grundejerne ogsaa fra Byraadet et Vink om, at den kunde væltes over paa Lejerne, eller der udtaltes i hvert Fald Frygt for, at det vilde ske. Nogle Husejere benyttede sig ogsaa deraf og det tilmed saa rigeligt, at de fik et ret godt Opkrævningsgebyr; derfor kunde de nok betale Forhøjelsen nu. Det var glædeligt at høre Grundejerns Repræsentanter udtale, at det vilde blive vanskeligt at vælte Skatten over paa Lejerne. Det var vist rigtigt, at Huslejen i Øjeblikket laa saa højt, at man havde naaet Toppen, og hvis man gik til en yderligere Lejeforhøjelse i de ældre Ejendomme, blev det vist vanskeligt at faa dem lejet ud. Fabrikant Møller beklagede, at en Mand, som boede i en Villa til 35.000 Kr. fik en Forhøjelse

af 47 Kr. Men naar han havde Raad til at betale 2450 i Husleje, betød en saadan Forhøjelse ikke noget. I de 4 Aar, der var gaaet, siden Lejerbeskyttelsen bortfaldt, var Huslejen forhøjet ret stærkt, selv om der var mange hæderlige Undtagelser blandt Grundejerne, derfor kunde Ejendommene nok bære denne Skat, og saa længe de nye Ejendomme kunde lejes ud til 750 Kr. for en Toværelserslejlighed, fandt de nok ogsaa en Skilling til den Smule Grundskat.

P. Petersen indrømmede, at det vilde være haabløst for Hr. Eriksen at faa Taleren til at erkende hans Skatteteoriers Rigtighed. Taleren havde haft Kendskab til Grundskatten længe før Hr. Eriksen blev voksen og vilde selv med Fare for at synke dybt i hans Agtelse fastholde sin Udtalelse om, at det var en indirekte Skat eller Forbrugsskat. Enten man brugte en hel Del Gas og Elektricitet og betalte det til Byens Kasse, eller man boede i en stor Villa og betalte Grundskat til Byen, blev Forholdet ganske det samme.

Rasmus Rasmussen havde ikke sagt, at der vilde komme et Byggekrak; det var Hr. Eriksen, der vilde have bygget saa meget, at det kunde medføre et Krak. Taleren var udmærket kendt med, at Folk boede i Lysthuse o. lign., men ved at forhøje Grundskylden fordyrede man Byggeriet og gjorde det endnu vanskeligere for disse Folk at betale en Lejlighed.

J. P. N. Siig mente ikke, at de byggende tjente særlig stærkt for Tiden, men der var næppe noget at sige til, at de fik en rimelig Avance, for den Tid kunde komme, da Ejendommene kom til at staa ledige, og saa fik de ikke noget godtgjort. Et Byggekrak kunde hurtig komme, blot mellem to Flyttedage, saa der var altid en vis

Risiko ved at bygge; Huset stod der og skulde forrentes, enten det kunde lejes ud eller ikke, og naar Skatterne stadig steg, var det ikke morsomt. Angaaende det af Taleren nævnte Eksempel, saa kunde man jo tænke sig, at Manden i Villaen ved Taarbækvej havde haft en Lejer, og saa laa det nær at tænke, at de to Beboere maatte dele Skatteforhøjelsen. Saaledes kunde der sikkert findes flere Eksempler.

Vald. Pedersen betonedede, at naar der skal laves noget, kostede det Penge, og fra socialdemokratisk Side foreslog man denne Forhøjelse for at faa en Merindtægt af 140.000 Kr. Der var næppe Grund til at optræde med forløren Medlidenhed, fordi en Mand skal betale 10 Kr. mere om Aaret i Skat, saa maatte man hellere tænke paa de Arbejdere, som nu maaske skulde lock-outes, fordi de ikke godvillig vilde afstaa 500 Kr. aarlig af deres Indtægt. Et Krak som man havde i 1902—04 skulde man nødig opleve igen; det bragte de fleste af Murermester Rasmussens Kolleger til Tiggerstaven, i hvert Fald dem, som havde bygget paa Trøjborg. Taleren hørte selv til Grundejerne, men vilde dog sige, at hvis en saadan Skat kunde bevirke, at Aarhus stadig kunde udvikle sig videre til Gavn for Byens Beboere, saa skulde man nødig modsætte sig en saa ringe Udgift. Hvis en Husejer ikke kunde sidde ved sin Ejendom, fordi han fik en Skatteforhøjelse af 30 Kr. aarlig, saa maatte han hellere forlade den straks. Alle burde kunne tiltræde Forslaget, men der var gaaet Politik deri, og saa skulde man følge Parolen. Det kunde kaldes indirekte Beskatning, saafremt Grundejerne straks vilde lægge Udgiften over paa Lejerne, men saa smaalig var Grundejerstanden næppe.

Holger Eriksen konstaterede, at Konsul Petersen var meget glad ved at have kendt indirekte Beskatning længe før Taleren blev født. Men det havde maaske været bedre for ham, om dette Kendskab ikke havde været saa gammelt, saa havde der været større Chancer for, at han ikke havde glemt det.

H. P. Christensen bemærkede, at der maaske blev Lejlighed til at tale mere om dette Spørgsmaal ved Budgetbehandlingen, og saa vilde man muligvis finde d'Hrr. paa en anden Side end i Dag.

Indstillingen vedtoges med 9 Stemmer mod 8.

5. (J. Nr. 708—1930). Indstilling fra Skoleudvalget angaaende Fordeling af Christian den Niendes Jubelaarslegat.

Indstillingen vedtoges.

6. (J. Nr. 422—1930). Andragende fra »Ringbilen« og »Aarhus ny Lillebiler« om Tilladelse til at maatte optage Passagerer paa Gaderne.

Brolægningsudvalget kan ikke anbefale Andragendet.

H. P. Christensen erindrede om, at Byraadet nylig havde drøftet dette Spørgsmaal, og at man var enedes om foreløbig at se Tiden an og se Virkningen af det vedtagne Forslag.

P. Petersen fandt det stadig meningsløst, hvis man f. Eks. en Dag gik ude i Skoven og gerne vilde køre hjem, at man saa ikke maatte hyre en Lillebil, som kom forbi. Det var hensynsløst baade overfor Publikum og Bilejerne. Taleren havde ganske vist faaet tilsendt et Blad, hvori man søgte at forklare Forholdet, men Taleren kunde stadig ikke se andet, end at det var en uretfærdig Ordning.

A n d r. B i t s c h svarede hertil, at det syntes, som om Konsul Petersen ikke forstod, at det, Udvalget tilsigtede med sit Forslag, var at skabe en fast Ordning af den offentlige Kørsel for hele Aarhus By. Her var ikke Tale om noget Monopol for enkelte Selskaber, men at drive Kaperkørsel i Gaderne var en umulig Ordning. Aarhus havde hidtil haft nogle af de bedste og smukkeste Køretøjer i Landet, og det Forhold skulde gerne bevares.

Kunde ikke bevilges.

7. (J. Nr. 108²⁴—1930). Andragende om Tilladelse til en Omnibustute fra Pinds Mølle til Aarhus.

Anbefalet af Brolægningsudvalget paa sædvanlige Betingelser.

Indstillingen vedtoges.

8. (J. Nr. 108²⁵—1930). Andragende om Tilladelse til Udvidelse af Køreplanen for Omnibusruten Aarhus—Spørring—Randers.

Anbefalet af Brolægningsudvalget, idet de for Ruten tidligere stillede Betingelser fremdeles skal være gældende.

Indstillingen vedtoges.

9. (J. Nr. 707—1930). Andragende fra »Samaritanen« om Bevilling af 2000 Kr.

Det paa Konto XIX opførte Beløb paa 2000 Kr. bevilgedes.

10. (J. Nr. 697—1930). Andragende fra »Aftenskolen for Arbejdere« om Bevilling af 1000 Kr.

Det paa Konto XIX opførte Beløb paa 1000 Kr. bevilgedes.

11. (J. Nr. 25¹⁴—1930). Andragende om Fornyelse af Beværterbevilling for Hotel »Regina«.

Anbefaledes.

12. (J. Nr. 25¹⁵—1930). Andragende om Fornyelse af Beværterbevilling for Hotel »Royal«.

Anbefaledes.

13. (J. Nr. 14³—1930). Købekontrakt med Malermester A. Boysen angaaende en Byggegrund ved Parkallé.

Godkendtes.

14. (J. Nr. 14⁴—1930). Købekontrakt med Tømrermester L. P. Sørensen angaaende en Byggegrund ved Parkallé.

Godkendtes.

15. (J. Nr. 11⁸—1930). Købekontrakt med Tømrermester Max Petersen angaaende en Byggegrund ved Ringkøbingvej.

Godkendtes.

16. (J. Nr. 11⁹—1930). Købekontrakt med Murermestrene A. H. og A. J. Andreasen angaaende en Byggegrund ved Ringkøbingvej.

Godkendtes.

17. (J. Nr. 11⁶—1930). Købekontrakt med Kunstmaler H. Borre angaaende en Byggegrund ved Paludan Müllers Vej.

Godkendtes.

18. (J. Nr. 11⁷—1930). Købekontrakt med Murermester Boye Winther angaaende en Byggegrund ved Ny Munkegade.

Godkendtes.
